

[Brorsen.]

et Interview umiddelbart efter, at denne Tale blev holdt, og jeg synes, at Statsministeren udtalte sig paa en for ham efterhaanden særdeles karakteritisk Maade, idet jeg i alt Fald ikke kan faa andet ud af hans Udtalelse, end at den kan betyde: baade — og. Med andre Ord, den Udtalelse, Statsministeren har fremsat, er noget tvetydig; han vil berolige til begge Sider. Jeg synes ikke, at vi her paa Rigsdagen kan nøjes med dette Svar, da nu denne Sag har været fremme i Offentligheden i de sidste Dage; vi maa have Krav paa et mere præcist Svar fra Statsministeren. Jeg spørger ham derfor, netop med Henblik paa de Udtalelser, han fremsatte i Interviewet, om han paa den Foranledning, der er givet, kan tænke sig, at visse Ting i alt Fald i den vedtagne Forsvarsordning kan tages op til fornyet Overvejelse i denne Rigsdagssamling.

Jeg tror, det kan have sin Betydning at faa klaret dette Spørgsmaal, idet jeg i alt Fald — og jeg tror mange med mig — er af den Opfattelse, at Statsministerens Udtalelse til den paagældende Journalist kan forstaas baade paa den ene og den anden Maade.

Efter at jeg nu har omtalt Forsvarsspørgsmaalet med et Par Ord, vil jeg gerne afæske Indenrigsministeren en Udtalelse vedrørende Forholdene ved Militærnægterlejren i Grib Skov. Efter hvad Bladene har meddelt, har der jo været temmelig alvorlige Tumulter derude. Det hed sig i de Meddelelser, Bladene bragte, at de unge Mennesker ikke vil gaa i Seng, at de vil i Bad saadan en halv Snes Gange om Dagen, og at der i det hele taget i høj Grad mangler Disciplin derude. Hele denne Militærnægterbevægelse er for øvrigt en Bevægelse, der har været i kraftig Udvikling, medens vi har haft den nuværende Regering. Under Venstreministerierne havde vi gerne en enkelt Militærnægter. Jeg kan huske, at jeg som Forsvarsminister et Par Gange besøgte Lejren derude; jeg havde nemlig faaet at vide, at der kun gik en enkelt Mand der, og da der altsaa kunde være Fare for, at han, ensom som han var, kunde henfalde til det, man kalder nedtrykt Sindsstemning, kunde der være Anledning for Forsvarsministeren i alt Fald til at undersøge, hvorledes Forholdene var derude.

Men nu er der altsaa kommet mere Gang i dette Foretagende, og jeg har det Indtryk, at det ogsaa for Regeringen efterhaanden er ved at blive lovlig generende. Men er det nu ikke Frugten af de Herrers egen Agitation, vi her stifter Bekendtskab med? Man rasede jo i sin Tid fra de to Regeringspartiers

Side mod den almindelige Værnepligt: det var noget himmelraabende uretfærdigt. En saadan Tale fænger naturligvis i en hel Del unges Sind, ubefæstede som de er, og Resultatet heraf ser vi nu for vore Øjne: større Tilgang til Militærnægternes Brigade. Efter at Regeringen og dens Partier nu selv anerkender den almindelige Værnepligt, er det sikkert efterhaanden generende med alle disse Militærnægtere. Medens vi, som sagt, tidligere kun havde en ganske enkelt Militærnægter, har vi nu 2 Militærnægterlejre, mindst 2 i alt Fald. Hvor mange der er i hver af disse Lejre, ved jeg ikke, men jeg vilde gerne foranledige, at Indenrigsministeren fremsætter en Udtalelse her paa Rigsdagen og giver os Meddelelse om, hvor mange vi har haft af disse Militærnægtere i Sommerens Løb, om de Tumulter, der har været derude i Lejren, og i det hele taget om, paa hvilken Maade de unge Mennesker beskæftiges, hvor lang deres Arbejdstid er. Efterhaanden som Udviklingen er blevet som den er, mener jeg, det har sin Betydning, at vi faar noget at vide om, hvorledes dette Forhold ligger. Vi fra Venstres Side har altid været villige til at tage Hensyn, naar det var ud fra religiøse Motiver, man vægrede sig ved at aftjene sin Værnepligt paa almindelig Vis, men var det blot en almindelig Grille, har vi ikke villet være med. Endnu vil jeg blot spørge, om det er Indenrigsministeren bekendt, at de unge Militærnægtere — det har jeg i alt Fald hørt —, medens de aftjener deres Værnepligt, propaganderer for deres Anskuelse ved offentlige Møder. Jeg synes, dette er et ganske ejendommeligt Forhold, og jeg mener, som sagt, at der bør gives Ministeren Lejlighed til at udtale sig noget mere udførligt om Spørgsmaalet.

Jeg vender mig saa til Finanslovsforslaget, der jo danner Grundlaget for Debatten her.

Den afgaaede Finansminister, hvis Dygtighed som Rigsdagsmedlem jeg aldeles ikke vil underkende, har jo haft det Held, at naar det endelige Regnskab blev aflagt, viste det sig, at Indtægterne meget betydeligt havde oversteget det budgetterede. Man kan altsaa sige, at Ministerens Skøn for saa vidt ikke havde været meget paalideligt. Jeg kan til Eksempel nævne, at i Foraaret, da hele det økonomiske Problem blev diskuteret her paa Rigsdagen, skønnede den daværende Finansminister, at der paa Finansloven 1936—37 vilde blive et Overskud paa ca. 14 Mill. Kr., det blev imidlertid cirka det dobbelte. Nu skal jeg naturligvis ikke insinuere, at der har været et taktisk politisk